

Másnap

k a m a r a d a r a b

Másnap

Másnap

Másnap

SZEREPLŐK:

Albion: 23 éves férfi, Mendel legjobb barátja

Mendel: 26 éves férfi, Albion legjobb barátja

Pille: 20 éves nő, Tóra gyermekkori barátja

Tóra: 22 éves nő, Pille gyermekkori barátja

Vraun: 24 éves férfi, tegnap érkezett a városba és találkozott először a többiekkel

Ssimi: 25 éves férfi, Regina útitársa

Regina: 19 éves nő, Ssimi útitársa

4. jelenet

Szín: Pszichedelikus átmenet, a búgó, dallamos zene lassan csobogássá válik, amíg valaki oldalról észrevétlenül visszahordja az első jelentből a sörösüveget és a ruhákat. Mire a háttérben beáll az első jelenet háttéréből ismert videófelvétel a hídról és a folyóról, balról, kézen fogva, hárman érkeznek a színpadra: Pille, Tóra és Vraun. Észreveszik a ruhákat és üvegeket a földön, megállnak, Vraun lehajol, lassan elkezd vizsgálni, addig Tóra és Pille összeölelekeznek mellette.

TÓRA: Találtál valamit?

VRAUN: *(a halom aljából felemel egy karórát)* Egy törtött karórát.

PILLE: *(elkerekednek a szemei)* Ez nem lehet véletlen!

VRAUN: Dehogynem, simán lehet véletlen.

PILLE: Jó, de nem az. *(megnyomkodja a fejét, mintha fájna)* Pihenjünk le.

Tóra segít neki leülni, melléül, ráterít egy kabátot a földről, Mendel kabátja az.

TÓRA: Fázol?

PILLE: Nem hiszem.

VRAUN: *(talál egy bontatlan sörösüveget, megörül, felbontja, a lányok a szisszenésre odanéznek)...* Ja, kértek?

(a lányok a fejüket rázzák, Vraun beleiszik a sörbe, eddig térdelt, most leül, egyik kezében a sör, másikban a karóra, azt nézegeti)

Szerintetek mi történik azokkal az emberekkel, akik nem szeretik a fokhagymát?

TÓRA: Az attól függ. A legtöbb helyzetben valószínűleg ugyanaz, mint azokkal, akik szeretik a fokhagymát.

VRAUN: De hogy ilyesminek nem kéne megtörténnie. Nem kéne léteznie olyan embernek, aki nem szereti a fokhagymát.

TÓRA: ...ez így egy kicsit erős, nem gondolod? Mindenesetre értem, hogy miért mondd.

VRAUN: Semmi bajom azokkal az emberekkel, akik, mármint... nem a világ, hanem az ő érdekükben, érted...

TÓRA: *(lassan, megfontoltan)* Igen, ebben lehet valami.

PILLE: *(halkan sirdogálni kezd)* Én nem... nem szeretem a fokhagymát...

TÓRA: *(eltátja a száját, Vraun is megijed)* Dehát... a fokhagymát? *(látszik rajta, próbál kitalálni valami vigasztalót, de túlságosan ledöbrentette ez a hír)* Pille, semmi baj... vagyis... biztos vagy benne?

PILLE: *(kicsit lenyugszik, de látszik, hogy mélységesen el van keseredve)* Egészen biztos. Mi fog történni velem?

VRAUN: *(zavarban van)* Én nem úgy értettem, hogy valami rossz, hogy bármi rossz kellene történjen... veletek... csak... mármint, csak annyit akartam kérdezni... hát, hogy szerintetek mi...

TÓRA: *(ő is zavarban van, megfogja Pille kezét, Vraunra néz, és bólogat)* Igen, igen, ebben nincs semmi rossz. Nem kell mindig tudni, mi fog történni. *(Pillére néz)* És a fokhagymaleves?

PILLE: *(felzokog)* A-hazt se-hem...

TÓRA *(csitítgatja)* Jó, jó, jó, jó, figyelj... megtaláltuk ezt a karórát... most erre figyeljünk...

(Pille kicsit megnyugszik, Tórára dől)

Van rajta valami szöveg?

VRAUN: *(forgatja, aztán az alsó lapon talál valamit)* Megvan! Al-bi-on-nak... Men-del-től...

TÓRA: Igen! Így hívták őket! Mendel volt a pap! És Albionnak adtad oda a gyűrűt!

PILLE: *(kisimul az arca)* Tényleg?

TÓRA: Egészen biztos vagyok benne.

PILLE: *(elmosolyodik)* Csak... ülünk itt egy kicsit. Már nem is vagyok biztos benne, hogy nem búcsúztam el a gyűrűtől, igazából.

VRAUN: A nagymamádé volt?

PILLE: Igen. Rengeteg fokhagymát kellett megennem a nagymamám házában. Sosem mertem neki elmondani, mennyire utálok. Nem bírta volna elviselni. De most már nem is tudom neki elmondani.

VRAUN: Meghalt?

PILLE: Nem, nem halt meg, de már alig lát és alig hall, és fogalma sincs, ki vagyok.

VRAUN: Sajnálom.

PILLE: Én is sajnálom. Ez már évek óta így megy. Viszont azóta nem is ettem fokhagymát, mert nem főz. *(szomorúan felnevet)* Szóval ebben is van valami jó.

Egy darabig csendben ülnek.

TÓRA: Én a kukoricát utálok.

Vraun és Pille halkan felnevetnek.

VRAUN: Én a koriandert.

TÓRA: Jézusom, én is!

PILLE: A koriandert?! *(elbűlvén néz rájuk, remegni kezd)* Dehát mi bajotok a... hogy lehet... akkor most mi fog történni...

TÓRA: *(szorosan magához öleli Pillét, Vraun eközben elkerekedett szemekkel figyeli őket, Pille halkan nyöszörög, de miközben Tóra gyorsan, folyamszerűen beszél, érezhetően nyugszik le)* Pille, Pille, nyugodj meg, ez most már nem kéne, hogy gondot okozzon, az előbb olyan szépen lezártunk egy ehhez hasonló pillanatot, ha most megint belecsúszunk ebbe a mozzanatba, akkor már lehet, hogy sosem fogunk tudni kikecmeregni belőle és ha itt maradunk, belecsúszva ebbe a pillanatba, akkor egyre nehezebb lesz kinyitni az ajtót a további jelenetek irányába, és ezzel sincs semmi baj, tényleg, tényleg nincs azzal semmi baj, ha mostantól ugyanazt az egy dolgot oldjuk az idők végezetéig, de érzem, és te is érzed, és Vraun is érzi bizonyára, hogy most még azért nem szabadna véget érjen ez az egész, itt nem szabad kisiklani a mederből, mert akkor értelmét veszti, persze az sem baj, ha soha nem is volt és nem is lesz értelme, de annyit kérek, Pillém, Pillécském, hogy ezt most... szépen... lassan... engeddd... el...

Pille a végére teljesen megnyugszik, Vraun is, most már éppen mindannyian higgadtak, érezhető, ahogy lassan minden rendbejön.

VRAUN: Hogy fogjuk őket megtalálni?

TÓRA: Annyi biztos, hogy itt, ezen a ponton eltöltöttek némi időt. A sörösüvegekből ítélve nem hiszem, hogy olyan régen indultak volna el.

PILLE: Én kiskoromban rendőrkutya akartam lenni!

VRAUN: *(ügyesen leplezett bizonytalansággal a hangjában)* Hát ez nagyszerű!

PILLE: Igen, igen, meg tudom őket találni!

Pille felpattan, Tóra és Vraun is feltápáskodnak, Pille már szaladgál körülöttük, néha leugrik, megszagolja a ruhákat, üvegeket, gyorsan mozog, néha megvizsgál valamit közelebbről. Megáll.

PILLE: Mendel volt a pap, mint tudjuk. Albion volt a vőlegény, ő húzta Ssimi kezére a gyűrűt. Itt viszont csak két ember üldögélt, a ruhákból ítélve, az egyikük pedig biztosan Albion volt, mert övé a törött karóra... *(lehunyja a szemét)* Kezd visszatérni az egész. *(Kinyitja a szemét, ránéz a kabátra magán, amit Tóra terített rá az imént)* Ez itt Mendel kabátja. A másik pedig Albioné. A vőlegény tehát elvesszett. Itt ültek, sörözgettek... egészen sokáig söröztek itt... de hol van a vőlegény?

TÓRA: *(észbekap)* Volt vele egy lány, te jó ég, a lány! Emlékeztek?

VRAUN: *(ő is feléled)* Most, hogy eszembe jutott, sohasem fogom elfelejteni.

PILLE: Igen, igen! Rebeka!
VRAUN: Regina.
PILLE: Regina!
TÓRA: Ssimivel volt, és volt körülöttük... valami...
PILLE: Fények, körbelengte őket egy fénybuborék...
(*megáll*) De ez nem segít rajtunk.
TÓRA: Náluk van a nagymamád gyűrűje.
PILLE: (*elmosolyodik*) Igen, ez igaz.
Egy darabig csendben, megnyugodva nézelődnek.
VRAUN: Mit keresünk tulajdonképpen?
PILLE: (*fnoman megrázza a fejét*) Semmit, már megtaláltuk. Csak kíváncsi voltam, hol a gyűrű. Azt hi-

szem, már rég el kellett volna valahogyan veszítenem, és ez volt a legszebb módja.
TÓRA: (*Pilléhez lép, megfogja a kezét*) Itt vagy?
PILLE: Itt vagyok.
TÓRA: (*Vraunra néz*) Velünk maradsz?
VRAUN: (*kicsit össze van zavarodva, de boldog*) Maradok.
PILLE: Visszamegyünk a pokolba?
VRAUN: Soha nem is távoztunk belőle.
TÓRA: Gyerünk.

Elindulnak, jobbra távoznak a színről.

5. jelenet

Szín: Háttérben átmenet, lassan visszakúszik a zene, pszichedelikus képek után megint a klub bejáratáról lévő felvétel állapotodik meg a háttérben. Balról egy némileg megfáradt és letört Albion-Mendel páros lép be, leülnek a járda szélére a bár előtt, a zene halkabb lesz. Csendben ülnek a földön, Mendel kezében félig telt sörsüveg, de nem iszik bele, csak lóg a kezéből, élettelenül. Másodpercek telnek el így, Albion felsóhajt.

MENDEL: Szeretnék mondani valamit, de nem tudom, mit. Szeretném tudni, hogy mit szeretnék mondani.
ALBION: Nem számít. Vagyis, nem az a baj, hogy... szóval nem baj, hogy nincs itt, hogy nem találtuk meg... a baj az, hogy most már teljesen elbizonytalanodtam, hogy egyáltalán léteznek-e...
MENDEL: Dehát, emlékszünk... vagyis... nem? Nem emlékszünk?
ALBION: Van előttem egy arc, de összerosódik egy lány arcával, ezt pedig nem tudom magamnak megmagyarázni. Így lehet, hogy az egész csak egy álom volt.
MENDEL: De együtt álmodtuk volna?
ALBION: Amennyi szeretet lakozik benned, Mendelem, teljesen elképzelhető, hogy létrehozol egy álmot egy tőled független boldogság érdekében.
MENDEL: Én csak azt nem tudom, van-e ennek értelme. Például most, mindezek után, hinni kezdél mégis valamiben?
ALBION: Hinni... talán igen. De így, hogy fogalmam sincs, hogy miben... így lehet egyáltalán?
MENDEL: (*elkomorul*) Tulajdonképpen, vagyis ha jobban belegondolsz, csakis így lehet hinni. Ha tudod, hogy miben hiszel, az már nem hit, hanem tudás. És a tudás neutrális. A tudás nem segít rajtad.
ALBION: (*fányarul felnevet*) Szóval azt mondod, hogy ez mégis a legjobb mód, ahogy alakulhattak a dolgok?
MENDEL: (*átkarolja Albion vállát*) Szóval azt mondom, hogy ez mégis a legjobb mód, ahogy alakulhattak a dolgok. (*végre beleiszik a sörébe, utána rögtön elhúzza a száját*) Mi az isten van ebben?

ALBION: (*átveszi az üveget, ő is beleiszik, felvonja a szemöldökét*) Attól tartok, sör. Csak már kiállta az idő próbáját. Vagyishogy nem állta ki.
MENDEL: (*visszaveszi, ámulva nézi*) Szóval azt mondom, hogy igazából eddig is ezt ittam, csak egy darabig nem figyeltem oda rá, és ellenem fordult?
ALBION: (*bizonytalanul beszél*) Hát, eezt... éppenséggel... nem...
MENDEL: Pedig én ebben a pillanatban nem tudok hinni ennek a sörnek a létezésében!
ALBION: Most megint meg fogod cáfolni egy olyan elméletedet, amelyik igazából ki sem alakult. Ez pedig, a saját értékrended alapján is, garázdaság.
MENDEL: (*elneveti magát, nevetnek egy darabig, aztán beleiszik a sörbe*) Tudod mit, nem számít. Ha magammal együtt tudok élni, pedig sokkal keserűbb és állottabb vagyok, akkor ezzel a sörrel is tudnom kell.
ALBION: (*bizonytalanul*) Ez a beszéd...?
MENDEL: Rendben leszel?
ALBION: Mindig.
MENDEL: Rámruházott hatalmamnál fogva... felbontsam a hitvesi esküt?
ALBION: (*legyint*) Hagyd csak, barátom. Egyébként is, a felbontás bizonyos lenne, míg az eskü bizonytalan. Ezzel az érzéssel nehéz volna aztán mit kezdenem.
MENDEL: Jól van. Akkor erre iszom! (*magasba emeli a sört, undorodó arckifejezéssel nagyot húz belőle, aztán szélesen elmosolyodik*) Egészen beleszerettem ebbe a sörbe most már. Nem baj, lesz még időm megutálni.

ALBION: Kérdezni akartam tőled valamit viszont.

Vagyis, már egy ideje eszembe jutott, de a mai napig nem tudtam, számít-e ez neked.

MENDEL: Mondd.

ALBION: Milyennek képzeled a szüleidet?

MENDEL: *(elhúzza a száját, lenéz a földre, egy darabig néz maga elé)* Úgy képzelem, hogy a születésem óta kétszer találkoztak. Szerintem két egymástól közepeken távol lévő városban élnek. Apám nem tud a létezéséről, de néha éjszaka felriad egy megmagyarázhatatlan érzéssel, és keresni kezd maga körül valamit, úgy, a sötétben, pizsamában, mert magába keríti az a megmagyarázhatatlan érzés, hogy elveszített valamit. De nem bír rájönni, hogy mi az. Először akkor találkoztak, amikor én még az intézetben éltem, még bevizeltem, de már időnként ittam egy kis bort. Egy koncerten, felismerték egymást, véletlenül mind a ketten megőrültek egymásnak, csak egy pillanatra, aztán mind a ketten azonnal megbánták ezt az örömet, ki-ki más okból kifolyólag, de már nem volt mit tenni, úgyhogy azt az estét együtt töltötték, sokat nevettek, időnként meg akarta csókolni egyikük a másikat, de ez sosem esett egybe, és sosem történt meg. Aztán valahogy úgy váltak el aznap, hogy elfelejtettek elköszönni egymástól. Anyámnak másnap egész nap hasogatott a feje, mintha ketté repedt volna, mintha kivált volna belőle egy darab, amit soha nem tud visszakapni. Apám ugyanezen a napon nagyszerűen érezte magát, a fellegekben járt, mert aznap viszont találkája volt egy másik lánnyal, anyámra egyáltalán nem gondolt, csak egyszer aztán, később, pár hét után, amikor megint felriadt éjjel, és azt hitte, elvesztette a karóráját, és valamiért az az érzése támadt, hogy talán anyám lophatta le a csuklójáról, amikor a tenyeréből jósolt, teljesen értelmetlen, de legalább vicces dolgokat. Aztán azonnal rájön, hogy ez lehetetlen. Egy nappal később pedig arra is rájön, hogy soha nem volt karórája. Másodszor néhány hónappal ezelőtt találkoztak, anyám, szerintem, kasszás egy szupermarketben, egy még távolabbi városban, ahová a mostani férjével költözött még sok évvel ezelőtt. Anyámnak és apámnak ekkor összesen öt gyerekük van, engem nem számolva, mert engem nehéz lenne így összeszámolni, senki sem tudná eldönteni, kettőt érek-e vagy egyet. Szóval ez az öt gyerek, ebből már egy sem közös, természetesen. Apám pedig teljesen véletlenül tévedt abba a szupermarketbe, egy üzleti úton, egy cigit és egy energiatalt akart venni. Ekkor, szerintem, nem ismerték fel egymást. Volt valami különös érzésük egy pillanatra, mikor egymásra néztek a kasszánál, az alatt a két perc alatt mindkettőjük kétségbeesetten kereste az emlékei között, vajon miért érzi magát olyan kényelmetlenül, aztán

olyasmire jutottak, hogy emlékezteti őket a másik valami zavaróan lényegtelenre. És ezért. De ennek az esetnek a másnapján már csak az én fejem fáj. *(kis szünetet tart)* Így értetted?

ALBION: Így.

MENDEL: Velem pedig sohasem fognak találkozni. Ha igen, azt anyám már rég megjósolta volna valakinek, tévesen, és ezt én is megéreztem volna.

ALBION: *(elragadtatva néz Mendelre, aztán elveszi tőle a sört)* Mindjárt hozok neked egy rendeset.

MENDEL: Olyat, amelyikben még van buborék?

ALBION: Olyat, amelyikben még van buborék.

Nyugodt mosollyal ülnek így egy darabig, mígnem megjelenik balról Vraun, Tóra és Pille, vidáman beszélgetve, aztán ahogy beérnek, megtorpannak.

VRAUN: Albion!

ALBION: *(felkapja a fejét)* Te vagy az? *(lelohad)* Nem. *Pille a szája elé kapja a kezét.*

TÓRA: Mendel!

MENDEL: *(lassan kezdi csak érdekelni ez a helyzet)* Ismerjük egymást? A kabátom! Tóra! Te jó ég, mint ha ezer éve nem láttalak volna! *(odaszalad, szorosan átöleli Tórát)*

TÓRA: *(nevetve öleli vissza)* Néhány óra volt, csak néhány óra.

ALBION: Várjunk csak... Ti! Ti is ott voltatok! Vagyis hogy, ti is velünk álmodtatok az esküvőt!

PILLE: Nem, nem álmodtuk, ott voltunk, a gyűrűm is, a nagymamám gyűrűje!

ALBION: A vőlegényemnél van, vagyis, a férjemnél, vagyis... valakinél... de nem itt.

PILLE: *(felnevet, lehuppan Albion mellé, átöleli – mindenki egy kicsit zavarodott, Vraun a leginkább, ő csak álldogál, és nézegeti a két összeölelkező emberpárt)* Semmi baj, nincsen semmi baj...

ALBION: *(hitetlenkedve öleli vissza)* Akkor tényleg... létezett... létezik! Órák óta keressük!

MENDEL: És közben elfelejtettük, ne haragudjatok, a létezésüket...

Itt elkezd mindenki egyszerre beszélni, körbe-körbe, Pille Albionnal, Mendel Tórával, Vraun pedig magában motyog, ez így megy másodpercekig, aztán mindenki kezd elhalkulni, kivéve Vraunt, aki egy idő után csak valami olyasmiket ismételt, hogy

VRAUN: Nem értem, nem értem, semmit sem értek... És láthatóan kezd egyre megtévelyedni, előrébb megy, mindenki elé, a színpadon, leül a földre, a többiek, ahogy elhallgatnak, észreveszik, hogy Vraun néha motyogva, néha hangosabban, dühösebben ismételteti ezt, a többiek összenéznek, aztán óvatosan Vraunhoz mennek, Tóra leül mellé, a többiek állnak körülötte, Tóra az arcára teszi a kezét, Vraun elhallgat, Tóra szájon csókolja. Tóra Pilleért nyújtja a kezét, ő megfogja, így megy körbe, mindenki megfogja a mellette álló kezét, mindeközben leülnek, körbe, körbe, így ülnek.

TÓRA: Mindenki csukja be a szemét.
(becsukják a szemüket)
 MENDEL: Annnyira fontos volna a létezés egyébként?
 PILLE: Holnap megszeretem a fokhagymát.
 ALBION: Nem is tudnék mit kezdeni nyolc végtaggal.
 VRAUN: Kezdek elfelejteni mindent, ami eddig történt velem.
 PILLE: És ha felfedezek egy új állatfajt, azt erről a hajnalról fogom elnevezni.
 MENDEL: Mi lenne ha mostantól fény formájában járnám a világot?
 TÓRA: „Ma halt meg anyám. Vagy talán tegnap, nem is tudom pontosan.”
 VRAUN: És az egész egy gomolygó párafelhővé áll össze.
 ALBION: De lehet, hogy itt van a közelemben mégis, akár akarja, akár nem.
 MENDEL: Jó lenne hiányozni mindenkinek, aki nekem hiányzik?
 VRAUN: Időnként félek, hogy elnyel ez a felhő, de még inkább attól, hogy én nyelem el végül.
 PILLE: *(nevetgélve)* Egészen valószínű, hogy három éven belül meghalok.
 ALBION: Mégis úgy hozzászoktam már a kereséshez, nem biztos, hogy abba tudom hagyni.
 TÓRA: „Egy nap majd felismerik ezt, az embereknek ezer macskájuk lesz, és örökké fognak élni.”

VRAUN: És fogalmam sincs, mit keresek itt.
 MENDEL: Akkor is számoljátok a perceimet, amikor alszom?
 ALBION: Sőt, talán jobb is, ha sohasem találom meg.
 TÓRA: „Neked akartam adni a vezetéknevem.”
 PILLE: *(puha kétségbeeséssel)* Látom az erdőt, de nem tudok közelebb menni.
 ALBION: De ha sosem állok fel innen, akkor semmit sem kell eldöntennem.
 VRAUN: Valahogy mégis ez az álom az eddigi legbiztonságosabb.
 MENDEL: Maradt még kérdés valakiben?
 PILLE: *(megnyugodva)* Igazából távolodnom sem szükséges.
 TÓRA: Mindenki nyissa ki a szemét.

Senki sem nyitja ki a szemét, mozdulatlanul, csendben ülnek másodpercekig, egyenletesen lélegeznek, egyszerre szívják be és egyszerre fújják ki a levegőt. A negyedik mély belézés után úgy maradnak, és kialszanak a fények. A háttérben felerősödik a zene, a kivetítőn a képek megint pszichedelikusává válnak, egyre kaotikusabb, addig a bent ülők csendben kimennek, a sötétben oldalról behoznak egy kis sátrat, abba még mindig a sötétben bejön és félig befekszik Ssimi, Regina is bejön vele, ő a sátor bejáratánál ül le.

6. jelenet

Szín: Mire Ssimi és Regina elhelyezkedik, megint a lassú, dúdolós zene hallatszik, a képek már nem lesznek annyira pszichedelikusak, mint Reginának előző jelenetében, most már egyértelműen erdős felvételeket látunk, naplemente utáni, sötétebb erdős felvételeket, de mozgásban, váltakoznak, lombok a fejünk fölött, aztán fátörzsek, körbe-körbe.

REGINA: *(a körülöttük lévő világot kémleli, Ssimi fekszik, de a könykére támaszkodik, és Reginát nézi)*
 Olyan, mintha folyton felülírnánk valamit, minden nappal.
 SSIMI: *(gúnyosan felnevet)* Én most már leginkább aludnék.
 REGINA: *(Ssimire kapja a tekintetét)* Aludni akarsz?
 És ha megint felülíródik valami?
 SSIMI: Nem kell ezen túlságosan sokat gondolkozni.
 Mit szólsz a sátorhoz?
 REGINA: Teljesen fölöslegesnek találom.
 SSIMI: Na, hát éppen ez az. Én is.
 REGINA: Akkor miért dolgoztál rajta ennyit?
 SSIMI: Nem dolgoztam rajta, végig itt volt.
 REGINA: *(lesüti a szemét)* Ez viszont csak egy hazugság.
 SSIMI: *(felsóhajt)* Persze hogy az. Szükséged van hazugságokra. Nem vetted még észre?

REGINA: *(dühösen)* Te vagy a legnagyobb hazugság!
 SSIMI: És? Nincs szükséged rám?
 REGINA: *(felpattan)* Semmire sincs szükségem!
 SSIMI: *(felül)* Hé, hé, nyugodj meg. *(körbenéz)* Hallod ezt?
 REGINA: *(kicsit megnyugszik)* Micsodát?
 SSIMI: Valahol minket keresnek éppen.
 REGINA: *(fülel)* Én nem hallok semmit.
 SSIMI: Ne a hangokra figyelj. Nem érzed? Ülj visz-sza, na.
 REGINA: *(óvatosan leül)* Azt akarod, hogy megtaláljanak?
 SSIMI: *(rágyújt)* Űgysem fognak. Nem emlékszel? Elbújtunk egy másik dimenzióban. Mindig elbújtunk. Amíg együtt vagyunk, vagyis inkább amikor együtt vagyunk, akkor mindig van bejárásunk ebbe a dimenzióba.
 REGINA: Nem akarod, hogy megtaláljanak?

SSIMI: *(elgondolkozik)* Nem. Vagyis mindegy. Nem érdekel, megtalálnak-e. De nem fognak.

REGINA: De akkor miért bújunk el?

SSIMI: Te szeretnéd, hogy megtaláljanak?

Regina elgondolkozik, a kezét nézi egy darabig, aztán Ssimire néz, mély levegőt vesz, lassan fújja ki, közben óvatosan megrázza a fejét.

SSIMI: Ezért bújunk el. Végeredményben mindent azért csinálunk, mert te épp rázod a fejed vagy bólogatsz.

REGINA: Én nem akarom, hogy rajtam múljon minden.

SSIMI: Ezt nem neked kell eldöntened.

REGINA: *(halkan)* Én nem is... én nem...

SSIMI: Nem, te képtelen vagy dönteni.

REGINA: Mit csinálsz olyankor, amikor nem vagyok itt?

SSIMI: *(megvonja a vállát)* Fogalmam sincs. Mindig azt, amit éppen akarok.

REGINA: Kísértetek vagyunk?

SSIMI: Így is lehet nézni a dolgokat, de nem hiszem, hogy ez téged megnyugtathatna.

REGINA: *(gondolkozik)* Holnap mit fogunk csinálni?

SSIMI: Az attól függ.

REGINA: De együtt fogjuk csinálni?

SSIMI: *(fürkészi Regina tekintetét, aztán kicsit türtelmetlenebbül válaszol)* Ezt meg minek kérdezed? Már eldöntöttem, nem?

REGINA: *(lesüti a tekintetét)* Nem úgy volt, hogy képtelen vagyok dönteni?

SSIMI: Az más. Rosszul mondtam, dönteni nem tudsz, igen. De folyamatosan elhatározod magad. Szóval ezt te már elhatározotad.

REGINA: Most már nem változtathatom meg az elhatározásomat?

SSIMI: Nem hinném, hogy meg tudnád. Vagy hogy meg akarnád.

REGINA: Két halmazban élnek bennem a napok, az egyikben vannak azok, amiket együtt töltünk, a másikban pedig azok, amiket külön. Nem érintkeznek ezek a napok egymással, és nem tudom, hogy járható át ez a két dimenzió.

SSIMI: *(leejti a fejét, alváshoz készülődik)* Nem baj, hogy nem tudod, folyamatosan megtörténik.

REGINA: *(ő is lefekszik Ssimi mellé, egymást nézik)* Mindig meg fog történni?

SSIMI: *(egyre lassabban, álmatagon beszélnek mind a ketten, és óvatosan, folyamatosan, közelebb húzódnak egymáshoz)* Minden addig történik meg, amíg egyszerűen csak nem. De ezzel nekünk nem kell foglalkoznunk.

REGINA: Van ennek köze a szerelemhez?

SSIMI: A szerelemhez semminek nincs köze, az csak egy szó. Hozzám van közöd.

REGINA: Neked pedig hozzám.

SSIMI: Akkor tulajdonképpen mindegy is, nem?

REGINA: De igen. Jó éjszakát, Ssimi.

SSIMI: Jó éjszakát, Regina.

REGINA: Ssimi...

SSIMI: Igen?

REGINA: Még mindig nem tudok kávét főzni.

SSIMI: Én főzök neked holnap kávét.

REGINA: Megígéred?

SSIMI: Megígérem.

REGINA: Tudod, hogy a kávéfőzőt se használom rosszul, de a traumáimat jobban.

SSIMI: Regina?

REGINA: Igen?

SSIMI: Egyszer főzöl nekem kávét a traumáidból?

REGINA: Igen.

SSIMI: Megígéred?

REGINA: Megígérem.

A dúdolós zene felhangosodik, a fények a színpadon visszavonulnak, de nem sötéülnek el teljesen, a háttérbe vetített képeken pedig érezhető, ahogy eltelik az éjszaka, aztán kihajnalodik, visszajönnek a fények, a dúdolós zene megint lehalkul. Regina feltápáskodik, körülnéz, az alvó Ssimin állapodik meg a tekintete. Lassan odahajol, megcsókolja az arcát. Lesimítja a ruháit, a sátor mellől felemeli a hátizsákját, hátára veszi, még mindig ül a sátor bejáratában, habozik, aztán felemeli Ssimi kezét, az mozgolódik kicsit, de nem ébred fel, Regina lehúzza Ssimi ujjáról Pille gyűrűjét, megcsókolja a kezét, felhúzza a gyűrűt a saját ujjára, feláll, felsóhajt, és elindul balra, kifelé a színpadról. A színpad elsötétül, a zene elhallgat. Vége. ■ ■ ■

Az ötödik jelenet idézetei Albert Camus-tól, Charles Bukowskitól és Izsó Zitától származnak.

Nagy Hajnal Csilla (1992, Losonc): összehasonlító irodalom- és kultúratudományból diplomázott Budapestén. 2016-ban jelent meg első verseskötete, a *Miért félünk az örültektől*. Jelenleg Iosztambulban él.